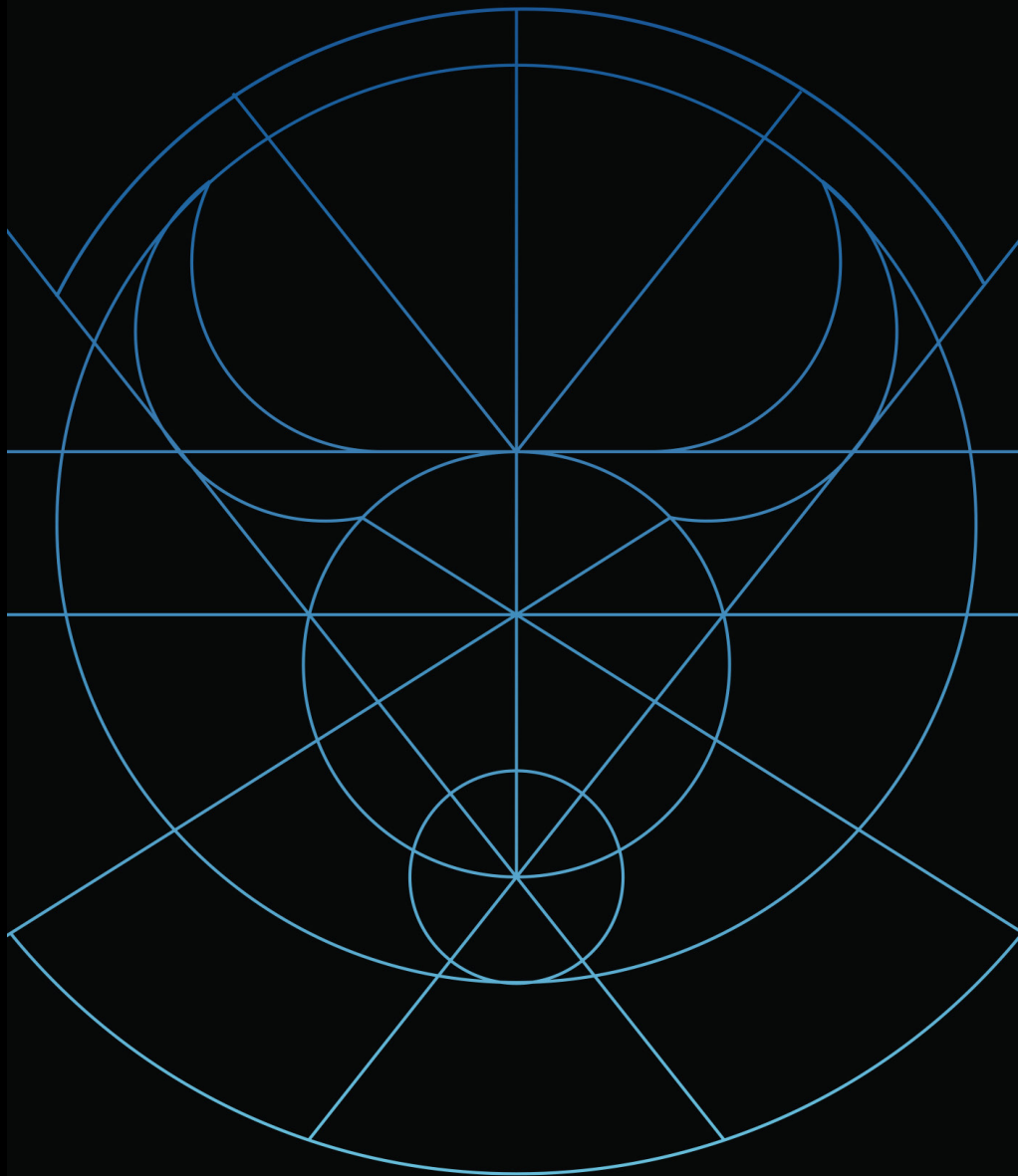

KOMPLOT

Ljndeni

NICOLAS BEUGLET

Komplot

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Nicolas Beuglet

Komplot – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ljndeni

KOMPLOT

Nicolas Beuglet

KOMPLOT

Ljndeni

Copyright © XO Editions 2018. All rights reserved.
Translation © Andrea Černáková, 2020
Cover design © Tomáš Cikán, 2020
ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1593-5
ISBN e-knihy 978-80-566-1648-2 (1. zverejnenie, 2020)

Mojim dvom dcéram Juliette a Eve,
nech je váš svet spravodlivejší.
Mojej žene Caroline,
ktorú už čoskoro čaká zodpovedná úloha
napísať venovanie do svojej vlastnej knihy.

Štvrtok 6. decembra 2018

Nestihla sa vyhnúť pazúrom spodného konára. Sarah ignorovala bolesť, ktorá jej vystrelila do líca, sucho zastonala a s rozbehom skočila medzi dve skaly. Na tri nádychy sa dostala na vrchol kamenitého svahu, potom sa vrátila k rýchlej chôdzi, pričom sa jej zopnuté vlasy roztancovali po šiji.

Keď sa dostala na svetlú cestičku kľukatiacu sa medzi stromami, letmo pozrela ponad plece. V tej istej chvíli sa spoza skalnatého brala vynoril muž a uprene sa na ňu zahľadel. Kým sa dala útek, inštinktívne si siahla na stehno. Chcela strieľať, no svoju HK P30 nenahmatala, preto sa okamžite pustila do behu.

Chodník stúpala k najvyššiemu bodu ostrova a ju ožarovali striebřisté lúče zapadajúceho slnka. Keďže si rukou chránila tvár pred oslepujúcim svetlom a vetvami, ktorým sa už ani nepokúšala vyhýbať, vnímala len nepravidelné šušťanie suchého lístia pod nohami. Nebolo to nič platné – prenasledovateľ jej už bol v päťách.

Mohla ešte zabráť a zrýchliť, no ostrov bol príliš malý na to, aby sa dokázala niekoho len tak striasť. Ostávalo už len využiť moment prekvapenia.

Náhle spomalila a v momente, ako cítila, že k nej natáhuje ruku a chce ju chytiť, sa zvrtila. Schmatla ho za rameno a hodila chrbtom o zem.

Konečne dostala dych pod kontrolu. Hruď sa jej už dvíhala v pravidelnom rytme, keď si ho s hrozivým výrazom na tvári premeriavala. Napokon sa jej kútiky úst šibalsky vykrútili do úsmevu.

Christopher sa išiel uvariť v športovom úbore, dychčal od vyčerpania, z hrdla mu vychádzali hlasné pravidelné stony pripomínajúce ťahanie mečov. Vládal akurát pokývať hlavou na znak uznania svojej porážky a vyzvať Sarah, nech si k nemu ľahne.

S rukou na stehne nesúhlasne pokrútila hlavou.

„Tu sme v Nórsku, zlatko, tu to nie je nijaká parížska zimička. Ak ostaneme ležať na tej zamrznutej zemi, prechladneme.“

Christopher jej naznačil, že i napriek tomu bude potrebovať niekoľko sekúnd, aby sa pozbieral.

Sarah pobavilo vidieť ho porazeného. Svižne vyskočila na plochú skalú, ocitla sa tak na vrchole ostrova, odkiaľ sa jej ponúkal nádherný výhľad na krajinu. Ostrovček Grimsøya, na ktorom sa vylodili minulý týždeň, sa dal pešo prejsť za desať minút a nenachádzalo sa na ňom viac ako štyridsaťpäť domov ukrytých pred zvedavcami v hustých smrečinách a porastoch vŕdzyzelených stromov. Popri skalnatom pobreží, obmývanom bielou penou, uvidela zopár motorových člnov kotviacich v pontónoch usadlostí. Boli to jediné prostriedky, ktorými sa dalo dostať z Osla na ostrov. A hoci cesta po mori trvala len niekoľko minút, Sarah sa cítila ďaleko od celej civilizácie. V tomto kraji plnom zelene, kde sa na sviežej tráve páslo zopár koní a kde sa darilo srnkám a líškam, sa cítila ako dobrovoľný stroskotanec, ktorý sa nechal vysadiť na brehu Nového sveta. A pritom ani nie dva kilometre vzdušnou čiarou panoval v centre hlavného mesta rušný život.

Odpútala pohľad od ostrova a zadívala sa na šíre more, kde sa občas dala na hladine popolavých vôd Osloského fjordu zazrieť chrbtová plutva kosatky. No v tento takmer zimný podvečer sa po morskej šírave rozlievali len zlatisté kvapky posledných slnečných lúčov.

Sarah vychutnávala jantárové odlesky na tvári a zhlboka sa nadýchla čerstvého vzduchu. Nikdy nedúfala, že sa jej niekedy v živote podarí dosiahnuť stav takého pokoja. O dva mesiace mala osláviť štyridsiatku a kdesi hlboko v sebe cítila, že by na tomto mieste mohla aj ostať a dožiť po boku muža, ktorý jej vrátil sebadôveru vo vzťahu, ale aj v živote.

Zdvihol sa vietor, skučeravil vlnky Severného mora a rozvzgal holé konáre stromov. V mizivom šeleste nepočula slabé zvonenie telefónu vo vrecku.

„Pripravený?“ zvolala, keď zoskakovala zo skaly. „Poďme, vstávaj! Ešte musíme vybalit' tak sto škatúl.“

Christopher sa ani nepohol, stále lapajúc po dychu.

Podala mu ruku, a hoci vyzerala štúplo, stisk mala pevný a pomohla mu na nohy.

Stáli tvárou k sebe, prezeral si ju, ako keby ju znova videl po prvýkrát. Po behu jej porcelánovobiela pleť nabrala farbu a pokožku zahalil závoj potu. Až tak, že sa jej pehy okolo ladovomodrých očí rozžiarili ako zlaté zrnká. Tento pohľad privádzal do rozpakov všetkých, čo naň narazili, no on v ňom videl láskavosť a hĺbku. A Sarah ho nesmierne očarila práve týmto aspektom svojej osobnosti – tá destabilizujúca schopnosť prejsť od profesionálnej chladnosti k nekonečnej vrúcnosti v súkromí.

Púťali ho jej ešte pulzujúce pery, položil jej ruku na šiju a pobožkal ju. Sarah ho pohladila po líci, práve vychutnávala pichlavý tvrdý porast jeho brady, keď sa Christopher naraz odtiahol a zalapal po dychu.

V predklone s rukami na stehnách sa snažil konečne vydýchať.

„Si v poriadku?“ spýtala sa Sarah ustarostene.

„Áno... áno... len... ja... ja... som taký zničený... nevládzem ťa... ani pobozkať...“

Sarah sa nemohla ubrániť smiechu. Zahanbený Christopher sa narovnal, tiež sa rozosmial a sadol si na zem.

„Kašlem na to... budem mať dvoch *Mister Freezov* namiesto... zadku... ale vážne nevládzem.“

Sarah to vzdala a sadla si vedľa neho. Nespomínala si, že by s bývalým za desať rokov spoločného života zažila toľko zábavy, toľko vzájomného súzvuku. Napriek tomu si plánovali založiť rodinu, kúpili si starý byt, ktorý zrekonštruovali, a podstúpili aj nemožné pri pokusoch splodiť dieťaťa. No ako o tom premýšľala, uvedomila si, že pri ňom sa vždy viac-menej kontrolovala. Ako keby sa podvedome snažila prispôbiť predstave, ktorú o nej mal, alebo aspoň partnerskému modelu, ktorý sa od nich očakával. S Christopherom pocítila niečo, čo síce bolo jednoduché, ale dávalo životu zmysel – bola slobodná, milovaná a nemusela nič predstierať.

Pobavene ho pozorovala.

„Dávaj si pozor, ak odpadneš od zimy, nebudem ti môcť dať ani dýchanie z úst do úst, keď vidím, ako to na teba účinkuje.“

„Vedia tvoji kolegovia, aká si vtipná? Vážne, bolo by zaujímavé vidieť ich reakcie.“

Sarah sa rozpačito usmiala a sklonila hlavu.

„Všetko má svoje miesto.“

„Veď áno, viem, a viem aj to, že máš pravdu. Ale som s tebou taký šťastný a občas by som si želal, aby celý svet vedel, aká si úžasná žena. Aj mimo práce, chcem povedať.“

Sarah si rozpustila vlasy, ktoré jej pokrývali plecيا ako ľahký ryšavý závoj, a oprela sa o Christopherovo rameno.

„Naozaj mi záleží len na tebe, Simonovi, mojej rodine a obe-
tiach, pri ktorých je mojou úlohou nájsť ich vrahov. Nie je dôle-
žité, čo si myslia ostatní.“

Christopher súhlasne pokýval hlavou, pričom sa pohľadom
zastavil pri stopách po popálenine okolo jej pravého oka a pr-
vých vráskach, ktoré jej brázdili čelo. Boli dôkazom, že k vy-
šetrovaniu svojich prípadov pristupuje s patričnou vážnosťou.

„Keď sme pri obetiach, len sa mi to zdalo alebo si po mne
naozaj chcela strieľať, keď si ma zbadala na tom svahu?“

Sarah prerušila tok úzkostných myšlienok, ktoré sa jej naraz
vyrojili v myslí, a žartovne odpovedala: „Nie, nezdalo sa ti to,
bola by som na teba strieľala. Sem,“ dotkla sa mu rukou hrude
pri srdci, „sem,“ pokračovala prstom na jeho perách, „a určite
aj sem,“ uzavrela, pričom mu dlaňou prešla po šiji.

Christopher cítil, ako mu po tele prebehlo mrazivé vzrušenie
zakaždým, keď sa ho dotkla.

„Dobre, zdá sa mi, že som už nabral dych.“

Sarah pochybovačne nadvihla obočie.

„No poďme, ukáž sa, uvidíme, či si vážne pri živote.“

Christopher sa priblížil k Sarahiným perám, no znova sa za-
razil.

„Čo sa zasa deje?“ zamrmlala.

„Nieкто nás pozoruje...“

Sarah stuhla viac, ako by si Christopher želal.

„Počkaj, nerob paniku, je to rovno za tebou. Pomaly.“

Opatrne sa otočila.

Asi desať metrov od nich nehybne stál uprostred chodníka
srnec. Bol ako zamrznutý. S ňucháčom natočeným smerom
k nim a ušami nastraženými ako radary si ich premeriaval
ostrým pohľadom.

„Myslím si, že žiarli,“ zašepkal Christopher. „Ako sa povie
srnec po nórsky?“

„*Radyr*...“

„Nuž, je mi ľúto, kamoš *radyr*, Sarah sa chlpatí chlapíci príliš nepáčia. Vráť sa po epilácii, ale garantujem ti, že ani tak neohúriš. A aby si vedel, z nej sa len tak rýchlo nespamätáš...“

Srniec pár len pozoroval a bez najmenšieho záujmu prežúval trs trávy. Potom sa vybral vlastnou cestou a stratil sa medzi stromami.

„Myslíš si, že ak budeš vedieť povedať srniec, ľahšie si nájdeš prácu v nejakých nórskejších novinách?“ spýtala sa ho Sarah s predstieranou vážnosťou v tvári.

„No, môžem ti oficiálne oznámiť, že som si našiel robotu!“

„Čože? Vzali ťa? Ale prečo si mi nič nepovedal?“

„Potvrdili mi to v správe, akurát keď si ako gepard vybehla z domu.“

„Tak to je úžasné. Kde teda budeš pracovať?“

„V časopise *Morgenbladet*.“

„Výborne. Pán je u intelektuálov... takých, čo radi dlho premyšľajú. Veľmi sa teším!“

Sarah Christophera pobozkala a silno zovrela v náručí. Bola taká šťastná, že sa mu konečne darí integrovať v jej domovine.

„A čo tam budeš robiť? Teda, myslím tým, že nehovoriš po nórsky.“

„Povedal som im, že váš model spoločnosti je taký odlišný od toho nášho, že im navrhujem urobiť porovnanie Francúzska a Nórska v oblasti školstva, stravovania, politiky, vzťahov medzi mužmi a ženami...“

„Určite to perfektne zvládneš! A slovo *radyr* sa ti isto zide, keď budeš písať článok o rozdieloch medzi francúzskym a nórskeym poľovníkom.“

Sarah sa na Christophera potmehúdsy pozrela, on sa usmial, no hneď zväžnel.

„Vieš, naučil som sa aj kopu ďalších slov.“

„Ako napríklad?“

„Například, rád by som ti povedal po nórsky ľúbim ťa. Ale znie to tak čudne, ako keby som ťa urážal.“

„Len do toho, uraz ma.“

Bruškom palca Christopher zotrel jemný pramienok krvi, ktorá stekala Sarah po líci na mieste, kde ju udrel konár. Potom neistým hlasom, triasol sa mu viac, ako si želal, povedal:

„*Aig elkardèg...*“

Sarah stisla pery, jej pocity sa zmietali niekde medzi záchvatom smiechu a šťastím.

Zovrela Christophera v náručí, lícom sa mu pritisla o hrud'. Bola dojatá a tento pocit ešte zintenzívňoval nervózny tlkot Christopherovho srdca, ktoré sa po behu už dávno upokojilo. V moci rovnako šokujúceho ako prirodzeného impulzu k nemu zdvihla zrak.

„*Ĵeg vil ha et barn med deg.*“

„Čo to?“

„Podme, ide sa domov. Nevie, ako vyzerá *Mister Freeze*, ale nechcem sa mu podobať.“

„Sarah, čo si mi to pred chvíľou povedala?“

„Vygoogli si to.“

Sarah práve odchádzala pomalým krokom, keď naraz skamenela presne ako srnec, ktorého videli. Zdvihla ruku a naznačila, že má byť ticho.

„Čo sa deje? Chceš si zo mňa rovnako vystreliť?“ zašepkal Christopher.

Neodpovedala. Vedel, že v takomto prípade nemá zmysel nástojiť. Pozrela smerom k oblohe, ktorá bola zmeravená šedou blížiacou sa noci. Znova sa zdvihol vietor a zdalo sa, že suchým lístím hýbe neviditeľná ruka, ktorá ho trápi v zlovestnom šeleste.

„Počúvaj,“ zašepkala Sarah.

Christopher vnímal len príboj vln zmiešaný so svišťaním vetra v konároch. Sarah mu v diaľke na horizonte ukázala neviditeľný bod. Po niekoľkých sekundách to už počul aj on.

Sprvu nenápadný hukot motorov bol čoraz zreteľnejší. Potom sa sponad stromov objavila impozantná silueta, ukázala sa na východe, zo strany od Osla. Jasne sa približovala k ostrovu. Keďže už bol podvečer, nedali sa presne rozlíšiť jej farby a tvar. Zrak priťahovali len dve polohové svetlá, ktoré žiarili na červeno.

„Prečo si zastala?“ spýtal sa Christopher, „veď je to len helikoptéra.“

„Helikoptéry nemajú oprávnenie lietať tak blízko pri ostrove...“

No v skutočnosti ju znervózňovalo niečo iné. Zrejme vedela, o akú leteckú linku ide. Prítomnosť tohto modelu na tomto mieste nedávala nijaký zmysel.

Christopher pochopil, že Sarah sa nepohne, kým sa nebude cítiť v bezpečí. Naučil sa rešpektovať jej inštinkty a opatrnosť, bez ktorej by on ani jeho adoptívny syn už neboli na tomto svete.

Nervózne čakal, kým helikoptéra ponad nich preletí a vzdialila sa.

Ako sa na oblohe zväčšoval čierny obrys stroja, hukot lopatiek vrtule im rozochvel hrudníky. Neexistovalo nič okrem tejto letiacej masy pripomínajúcej paľbu z guľometu.

Sarah cítila, ako sa jej rozbúchalo srdce. Niečo nebolo v poriadku. Helikoptéra spomalila, zastabilizovala pozíciu nad ostrovom a držala výšku. Vzdušný vír sa opieral do stromov a ohýbal im konáre, z ktorých v zbesnenej krútnave opadávali aj posledné listy.

„Čo sa deje?“ reval Christopher v snahe prekričať ohlušujúci rachot stroja.

Sarah zastierali výhľad poletujúce vlasy, no nespustila oči z kolosu, ktorý sa práve pokúšal pristáť.

„Je nad naším domom,“ zvolal Christopher. „Kto je to? Čo od nás chcú?! Simon je tam sám!“

Christopher chytil Sarah za ruku a chcel zostúpiť smerom k ich domu. No ona sa nemohla ani pohnúť – hoci dobre nevidela označenie na stroji, ktoré by jej pomohlo pri identifikácii, s istotou spoznala typický klepot štyroch lopát vrtule.

Bol to slabší a ostrejší zvuk ako pri iných vrtuľníkoch, ktorý nasvedčoval, že tento model naozaj nemá nič spoločné s turistickým ruchom. Úplne absurdné.

NH90.

Vrtuľník Nórskeho špeciálneho síla.

Sarah a Christopher zbehli dole chodníkom, ktorý viedol k ich pozemku. Stál na ňom komfortne vybavený jednopodlažný dom moderného typu. Išlo o drevostavbu s veľkými presklenými stenami a so stoosemdesiatstupňovým výhľadom na more a na obrovskú záhradu rovno z obývačky. Oproti oknu, cez ktoré bolo vidno do zadnej časti usadlosti, stál pred sedačkou asi desaťročný chlapec. Nehýbal sa, bol ako zhyponotizovaný neuveriteľným predstavením, ktoré sa pred ním práve odohrávalo.

S rachotom pripomínajúcim víchricu pristál v záhrade vrtuľník. Záblesky signalizačných svetiel ožarovali krvavočerveným svetlom sklá na dome a prenikali do pološera s pravidelnosťou epileptického záchvatu.

Christopher a Sarah lapali po dychu, rukami si zakrývali tvár, vietor z točiacej sa vrtule bol taký silný, že sa museli predkloniť, aby zmenšili jeho odpor. Vtedy zbadali, ako na zem vyskakujú štyri ozbrojené postavy.

Pred pár okamihmi sa ešte dalo pochybovať, no už to bolo preč. Sarah stačil jeden pohľad, aby spoznala komando podľa odevu. Čierne mundúry, na hrudi nepriestrelná vesta kaki farby opásaná štyrmi puzdrami na náboje. Každý zo štyroch vojakov mal cez rameno prevesenú zásahovú pušku, pištoľ HK USP pripevnenú

o stehno a hlavu v tmavej kukle mu chránila prilba s infračervenými okuliarmi na nočné videnie. Blížili sa bojovým krokom.

„Sarah, čo sa deje?“ spanikáril Christopher.

Toto ozbrojené pristátie u nich doma nedávalo zmysel. Čo mohlo byť príčinou takéhoto zásahu?

Chcel sa rozbehnúť ku vchodovým dverám domu a dostať sa k Simonovi, no Sarah ho schmatla za rameno a zastavila.

„Nehýb sa!“ zakričala, ale jej hlas z troch štvrtín splynul s turbínami, ktoré stále nespomaľovali.

Hoci vedela, že keby ich návštevníci mali v úmysle útočiť, už dávno by boli mŕtvi alebo spútaní, dávala si pozor na všetko, čo by sa mohlo pri takomto zásahu javiť podozrivo.

Jeden zo štyroch vojakov sa odpojil od skupiny. Bol to asi štyridsiatnik, meral najmenej meter deväťdesiat, mal širokú tvár, úzke oči. Zaujímala ho len Sarah.

„Podplukovník FSK Harald Paulen,“ povedal silným a pevným hlasom a vôbec nevenoval pozornosť vetru z helikoptéry, ktorý mu kmásal uniformu. „Ste Sarah Geringénová?“

Prečo ste tu? Čo chcete? Všetky tieto otázky sa drali Sarah na pery. Ale vedela lepšie ako hocikto iný, že vojaci fungujú na príkazy, a nie na otázky. Odpovedala hneď, no nebolo to ani tak rešpektom z plukovníka, ako snahou vyhnúť sa zbytočným rečiam.

„Súhlasí.“

„Čo chcete?“ zvolal rozrušene Christopher, keď sa vrtuľa konečne dotočila v ostrom hukote. „Čo to má znamenať, toto... toto... všetko?“

Podplukovník im rúznym gestom naznačil, že chce ísť do domu.

„Najskôr nám povedzte...“

Sarah stisla Christopherovi ruku. Otázku ani nedokončil a v sprievode veliteľa a ďalšieho vojaka sa vybral smerom k dverám. Zvyšní dvaja muži ostali strážiť dvere.

Ani poriadne neprekročili prah, keď sa na konci chodby vedúcej do obývačky objavil Simon, ku ktorému sa Christopher okamžite rozbehol.

„Načo ste sem prišli?“ spýtala sa Sarah, zachovávajúc chladnú profesionalitu.

Podplukovník zasunul ruku do vonkajšieho vrečka na bunde a vytiahol z neho obálku, ktorú podal inšpektorke.

Vybrala z obálky list a roztvorila hárok papiera označený logom nórskeho ministerstva vnútra.

Inšpektorka Geringenová,

týmto Vás žiadam, aby ste okamžite nasledovali veliteľa Paulena a dostavili sa na miesto určenia. Neodkladne potrebujeme osobu s Vašou kvalifikáciou.

Z dôvodu zachovania mlčanlivosti a bezpečnosti nie je možné oznámiť Vám predmet spolupráce skôr než priamo na mieste.

S pozdravom
Kasberg De Hagen
veliteľ špeciálnych síl

List mal pečiatku aj podpis. Sarah si ho zdvihla do výšky očí a našla maličký znak s mečom medzi dvomi krídlami. Voľným okom bol pre nezasvätených v podstate neviditeľný, preto bolo na jeho základe možné určiť pravosť dokumentu. Nepochybovala, že ide o oficiálnu žiadosť.

Ak by Sarah nemala pred sebou podplukovníka v strnulom vojenskom postoji, neverila by ničomu, čo si práve prečítala. Na niekoľko sekúnd ju ovládol pocit, že možno stratila kontakt s realitou. Absolvovala tréning, nechýbali jej skúsenosti a ocit-